

"Ruhuna Fatiha" demek mi doğru, "Nefsine Fatiha" demek mi gerekir; Risalelerde bu konuda bilgi var mıdır?

İnsan mahiyetinin aslı ve esası ruhtur. Ruh, bütün hasse ve duyguların efendisi ve yaşam kaynağıdır. Ruh basittir, bölünmez, parçalanmaz, eskimez, pörsümez, ölmez, dağılmaz, yaşlanmaz. Hayat ve şuur (akıl) ruhun bir hassesi ve vasfıdır.

Ceset olmasa da ruhun hayat ve şuuru devam eder. Yani insan ruhu hem görür, hem işitir, hem konuşur, hem düşünür, hem hisseder hem hatırlar, hem lezzet ve elemi hisseder. Hatta insan bedeni öldükten sonra ruha münasip, ruh ayarında, bir latif kılıf giydirilir, ruh bütünü ile çıplak kalmaz.

Bunun yanında, insan öldüğü zaman kabir aleminde sırf bir ruh hayatı yaşamaz. Ruh, ceset ile irtibat içindedir. Ehl-i Sünnet alimlerince kabir, ruh ağırlıklı, ama cesedin de hissedar olduğu bir alemdir. Ceset çürüse de cesedin asli unsuru olan acz-ü zeneb ile bir irtibatı vardır. Üstad Hazretleri acz-ü zeneb'i şu şekilde tanımlıyor:

"Nüveler ve tohumlar hükmünde olan ve hadiste acbü'z-zeneb tabir edilen ecza-yı esasiye ve zerrât-ı asliye, ikinci neş'e için kâfi bir esastır, temeldir. Sâni-i Hakîm, beden-i insanîyi onların üstünde bina eder."(1)

Yani kabirde ceset lezzet ve azabı acbü'z-zeneb denen asli tohum sayesinde hisseder. Cesedin diğer kısımlarını bozulup dağılmasının bir önemi yoktur.

Ahret yurdunda iletişim ve ulaşım sorunu yoktur. Ruh milyonlarca yıl uzağa da gitse tam nuraniyet sırrı ile okunan dua ve Fatiha'yı duyar ve kabul eder. Üstad Hazretleri bu hususa şu şekilde işaret ediyor:

"Meselâ, Hazret-i Cibrâil Aleyhisselâm, Dihye suretinde huzur-u Nebevîde bulunduğu bir anda, huzur-u İlâhîde, haşmetli kanatlarıyla Arş-ı Âzâmın önünde secdeye gider, hem o anda hesapsız yerlerde bulunur, evâmîr-i İlâhiyeyi tebliğ ederdi. Bir iş bir işe mâni olmazdı."

"İşte, şu sırdandır ki, mahiyeti nur ve hüviyeti nuraniye olan Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, dünyada bütün ümmetinin

salâvatlarını birden işitir ve kıyamette bütün asfiya ile bir anda görüşür. Birbirisine mâni olmaz. Hattâ, evliyadan, ziyade nuraniyet kesb eden ve abdal denilen bir kısmı, bir anda birçok yerlerde müşahede ediliyormuş. Aynı zat, ayrı ayrı çok işleri görüyormuş."(2)

Öyle ise "**Ruhuna Fatiha**" dememizle "**Nefsine Fatiha**" dememiz arasında bir fark yoktur. İnsan mahiyetinin efendisi ruh olduğu için, kimlik ve kabul etme manası da ruha aittir. Yani insanın cevheri ve seyidi ruhtur diğerleri ona tabidir.

Ruha hayvani manada nefis demek sakıncalıdır, ama öz ve kimlik manasında nefis denilebilir. Siz şayet nefsi öz, esas ve zat manasında değerlendiriyorsanız bu ruh ile aynı manaya gelir. Yok cisim ve cesede ait hususiyetleri kast ediyorsanız, bu manada temsil kabiliyeti yoktur.

Dipnotlar:

(1) bk. [Sözler, Yirmi Dokuzuncu Söz, İkinci Maksat.](#)

(2) bk. [Sözler, On Altıncı Söz.](#)